

in razdražljiv. Nisem mogel več strpeti na ležišču; vstal sem torej in se napotil na plano. Prekoračivši dvorišče, sem šetal gori in doli ob logu, izkušajoč iznebiti se bridkih spominov...

Za malo časa se mi je pridružil Pedro, skrbni Pedro, ki po mojem prihodu menda tudi ni več spal, zakaj večkrat sem začutil njegovo roko, katero mi je pokladal na vroče čelo; skrb do mene mu ni dala miru, in poiskal me je. Zveselil sem se ga, v pogovoru ž njim sem saj mogel pozabiti na drugo, in dejal, ustavivši nehoté korak:

„Pardon, sennor!“

„Prosim, zakaj?“

„Ker mi dosedaj ni prišlo na um, da bi vam bil naznanil izid svojega včerajšnjega izleta.“

„Oho! Tu se šalite! Moja dolžnost je le, da se vam iskreno zahvalim —“

„Za kaj vendar?“ hitel sem čudeč se.

„Za vašo neprecenljivo pomoč.“

„Saj ne znate, če sem imel sploh kaj uspeha?“ — Sedaj je strmel on.

„Sennor, vi se v resnici šalite! Ali ni bežal Grk v Madsero?“

„Kako? Kdaj sem vam kaj pravil o tem?“

„Tako ob svoji vrnitvi vendar!“

„Ne pomnim toliko.“

„Siromak je bolan...“ zamrmral je sam zase in nadaljeval glasno: „Ko ste se smrtnobledi in slabotni opotekali ob moji roki po stopnicah, takrat ste dva-trikrat ponavljali: ‚Haronis v Madseri‘; to so bile pa tudi jedine besede, ki ste jih sploh izpregovorili, potem ste kakor mrtvi padli na blazine.“

„Pa nisem ni za hipec zadremal.“

„To vem dobro... Sennor, nekaj strašnega se je moralo goditi z vami; smem li slišati, kaj?“ Sočutno mi je privzdignil glavo.

„Ne, ne!“ branil sem se v strahu. „Ne smem misliti na to... Pozneje zveste vse, pozneje. Sedaj naj molčim.“

„Le umirite se, dragi amigo!“ odgovoril je mehko. „Vprašal sem vas, ker vas ljubim, a sedaj ne črhnem več zloga o tem. Poznam, kaj pomenja to, biti na duši bolnemu. — Vi ste prejeli sinoči rano v srce, rano, katera je tem hujša, čim mlajši in neizkušenejši ste v boju življenja; — a ne bojte se! Ni tako huda, da bi se ne zacelila, bodisi na ta ali oni način. I jaz sem se v mladeniški dōbi zvijal pod kruto roko usode, a prebolel sem njen udarec. Človek je trdo drevo, na katerega koreninah in mozgu morajo dolgo, dolgo glōdati črvi, predno je podrō; vse izpodjedeno in izdolbljeno pa naposled še kljubuje vihri, dā, išče si celō novih, hujših sunkov, dasi čuti bližnji padec: vse iz porogljivega ponosa.“

Kovaču se prikaže Bog.

(Ciklus risb Ladislava Novaka: Kovač in smrt.)